

διευγγορον Ρομφουλι - Γραφειο 33

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

K-D'

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ - ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΤΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ 1942
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 55-56-57

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ: Όκτ. Ν)βρης Δ)βρης 1948
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 7

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ!

Σ' όλο τό όχι μικρό χρονικό διάστημα τής δεύτερης έκδοτικής περιόδου, τούτου τοῦ περιοδικού, οί λίγες από συνδρομές εισπράξεις του, δέν μπόρεσαν νά ισοφαρίσουν τά έξοδά του. Σ' αυτό, άλλωστε, τό γεγονός χρωσιέται καί ή άραιωμένη, κατά τόν τελευταίο καιρό, έκδοσή του.

Δέν ξεχνάμε, οὔτε μία στιγμή, πώς περνάμε μία πολύ δύσκολη εποχή καί πώς ή ύπαιθρο, στήν όποία κυκλοφοροῦν τά μισά φύλλα τής έκδοσής μας, εἶναι άναστατωμένη από τούς λίγους κακούς Έλληνες, καί δέν μπορεῖ, ἔτσι, κανένας, ν' άξιώσει, από τούς κατοίκους τής, τίποτα.

Δυστυχώς, όμως, δέν εἶναι μόνο ή ύπαιθρος Εύβοια, πού δικαιολογημένα ἔλησμόνησε τά «Εύβοϊκά Γράμματα». Άλλά (άδικαιολόγητα) τά ἔλησμόνησε κι' αὐτή ή Χαλκίδα καί οί περισσότεροι Εύβοεῖς τής Αθήνας, από τούς όποιους πολύ λίγοι πληρώνουν τήν συνδρομή τους.

Τό περιοδικό τοῦτο δέν εἶτανε, βέβαια, ποτέ ἐπιχειρήση. Πολύ δέ περισσότερο τώρα. Κι' αν συνεχίζεται ακόμα ή όχι πυκνή έκδοσή του εἶναι τοῦτο άποτέλεσμα τής τρέλλας τοῦ έκδότου του, πού από τό υστέρημά του «τσοντάριζεσαι» ως τά τώρα, στά έκδοτικά έξοδά του.

Έπειδή, όμως, από τις άβάσταχτες άνάγκες τής πανάκριβης ζωής, ή άρρώστεια τούτη τοῦ «τσονταρίσματος» άρχίζει τώρα νά γιατρεύεται, κάνουμε τούτη τήν προειδοποίηση: Έάν μέχρι τούτέλος τοῦ χρόνου, πού φεύγει, δέν καταβάλλουν οί συνδρομητές τής Χαλκίδας κι' Αθήνας τις συνδρομές των, οί πρώτοι στόν τοπικόν αντιπρόσωπό μας κ. Μουστάκα (ή κι' άπ' εὐθείας στήν διεύθυνση τοῦ περιοδικού) καί οί δεύτεροι στόν εισπράκτορά του ή στή διεύθυνσή του (Φαβιέρου 7, Αθήνα) από τις άρχές τοῦ χρόνου, πού ἔρχεται (άπό τοῦτο δηλαδή τό φύλλο) τό περιοδικό θά διακόψει τήν έκδοσή του, μέ πολύ μεγάλη πίκρα τοῦ ανθρώπου πού τό διευθύνει.

Τά «Εύβοϊκά Γράμματα» πρωτοβγήκαν μέσα στις πύδ σκοτεινές ήμέρες τής κατοχής κι' ἔ-

χουν τήν άδυναμία νά πιστεύουν, πώς προσέφεραν (στή στενή περιοχή τους), κάποιο άμυδρό πνευματικό φώς, μέσα στοῦ πυκνό πνευματικό σκοτάδι τής αντιπνευματικής ἐκείνης εποχής.

Πιστεύοντες, πώς ή πνευματική ζωή ενός τόπου (πού εἶναι ό καθρέφτης πολιτισμοῦ του) δέν πρέπει νά σταματάει σέ καμία αντίξοχη περίστασή του: γιατί αὐτό ακριβώς δείχνει τή ζωντάνια ενός λαοῦ, πού θέλει νά ἐπιζήσει, ἔσυνεχίσουμε μέχρι σήμερα τήν έκδοση τούτη μέ πολλούς κόπους καί στερήσεις.

Άν τήν ἴδια (πάνω στοῦ θέμα μας) γνώμη μ' ἔμας ἔχουνε καί οί διάφοροι δυνατοί παράγοντες τής Εύβοϊκής πρωτεύουσας καί τής πολυάριθμης καί σημαντικής παροικίας τοῦ Έγρίπου στήν Αθήνα, μαζί καί οί καθυστεροῦντες τις συνδρομές, των συνδρομητές μας, ἄς τό φανερώσουν πριν από τήν ὀριστική διακοπή τής έκδοσής μας.

ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ

Υ. Γ.

Λίγοι φίλοι συνδρομητές μας, στοῦς όποιους εἶχαμε προφορικά μιλήσει γιά τις οικονομικές δυσκολίες τοῦ περιοδικού, προσφέρθηκαν νά προπληρώσουν τή συνδρομή τους τοῦ 1949. Άντιμετωπίζοντες, όμως, γιά τούς παραπάνω λόγους, τή διακοπή τής έκδοσής μας, γιά τήν καλή πίστη καί γιά τήν τάξη δέν δεχτήκαμε τήν προσφορά τους. Θά τήν δεχτοῦμε εὐχάριστα μόνο στήν περίπτωση, πού τούτη ή προειδοποίησή μας, θά ἔχει ἀπήχηση στοῦς περισσότερους, από τούς καθυστεροῦντας συνδρομητάς μας.

Α. Ζ.

ΕΡΧΕΣ

Τά «Εύβοϊκά Γράμματα» εδύχονται σ' ἔλους τούς συνεργάτες των, τούς φίλους των καί συνδρομητές των καλές γιορτές καί ό καινούργιος χρόνος νά δώση σ' ἔλη τήν ἀνθρωπότητα, καί ιδιαίτερα στήν αἰματωβαμένη πατρίδα μας, τήν νίκη τοῦ φωτός κατὰ τοῦ σκοταδιοῦ καί τήν περιπόθητον εἰρήνη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Τοῦ κ. Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

58.—Τὸ 1839, κατὰ Ἰούλιον, ἐνεθιμήθη αὐτὸν ἡ Κυβέρνησις καὶ τὸν προσκαλεῖ εἰς τὴν Σύνοδον. Τοῦτο πολὺ δὲν ἠύχαριστησε τὰς ἐξαλειφθείσας σχεδὸν πλεον ἀπαιτήσεις του, καθότι, συνοικειωθεὶς μὲ τὸν λαόν του καὶ βαρυνθεὶς τὰς ἀκάρπους προσπάθειάς του, ἀπεφάσισε νὰ ἀφήσῃ τὰ ὄσα τὰ εἰς τὴν νέαν ἐπαρχίαν του, φύσει ὀλιγαρκῆς [ὦν καὶ] εὐχαριστούμενος εἰς τὰ μεσαῖα ταῦτα εἰσοδήματα, λαοῦ μάλιστα τὸσον ἀναγώγου. Καὶ κατεγίνετο εἰς ἀποπλήρωσιν χρεῶν τῆς Ἐπαναστάσεως, εὐχαριστούμενος ὡς πρὸς ὅσα αὐτὸς εἶχε νὰ λαμβάνῃ παρὰ τοῦ ἔθνους, μόνον διότι εἶδε τὸ ἔθνος του ἐλεύθερον καὶ ἀποπληρῶν καὶ ἤδη ἐκ τοῦ ὑστερήματος [αὐτοῦ] δάνεια ἐπ' αὐτῷ τούτῳ τῷ σκοπῷ (47) ἀπανηθέντα. Ἀλλὰ καὶ πόλιν ἡ Κυβέρνησις ἀπήτει τὴν εἰς Ἀθήνας ὁσονοῦπω ἔλευσίν του, ὅτε—μὴ δυνάμενος νὰ τὸ ἀποφύγῃ—ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ. Κρίνω περιιτόν νὰ χρονοτριβῶ ἐνταῦθα ὅτι, ἐλθόντος καὶ πάλιν εἰς τὰ πράγματα, οἱ μὲν φίλοι του ἐτίμησαν τὸν ἀρχαῖον φίλον καὶ ἀγωνιστὴν τῆς Πατρίδος, ὁ δὲ Βασιλεὺς Ὄθων ἠγάπησεν αὐτὸν καὶ ἀπένευμεν ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς τὸν [Ἐπίσκοπον] Καρύστου, ὁσάκις μετὰ τῶν λοιπῶν Συνοδικῶν ἐπαρουσιάζετο εἰς τὴν Αὐλήν, τοῦ Ὄθωνος ἀναβάντος ἤδη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Θρόνον.

59.—Ἐν τῷ μεταξὺ πολλὰ ἐπαρχία ἐχῆρευσαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Εὐβοία ἐλευθερώθη πλέον, δοθεῖσα εἰς ἀντάλλαγμα (48) καὶ ἰδοὺ ἡ Νῆσος ἐκείνη, ἣτις ἠδύνατο διὰ τῆς ὁμοίας εἰλικρινοῦς προσπάθειας καὶ ἄλλων ἀγωνιστῶν νὰ ἀποτελῇ μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης χρηματικῆς δαπάνης καὶ τῆς προσθήκης ἀκόμῃ τοῦ μέρους, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ παρεχώρησεν ἡ Ἑλληνικὴ εἰς τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν, ἀπελευθεροῦται τέλος

πάντων διὰ τὸσον μεγάλης δαπάνης καὶ ἀκαταλόγιστων θυσιῶν. Ἀκολουθοῦντες τὸν δρόμον τῆς βιογραφίας τοῦ [Ἐπισκόπου] Καρύστου ἐπανερχόμεθα εἰς τὰ ἴδια. Πολλῶν τότε, ὡς ἦσαν, χηρευοσῶν ἐπαρχιῶν, προσκαλεῖται εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὅπου ὁ βασιλεὺς προτείνει αὐτῷ αὐτοπροσώπως νὰ ἐκλέξῃ, ὁποῖαν τῶν προτεινομένων ἐπαρχιῶν θέλει, τὴν καλύτεραν, παρατηρῶν αὐτῷ ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ ἐπιθυμῆσαι νὰ ἀνταμείψῃ αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς διὰ τὰς πρὸς τὸ ἔθνος ἐκδουλεύσεις καὶ θυσίας του! Ἰδίως δὲ προτείνει αὐτῷ, ὡς καλύτεραν, τὴν Ἀχαΐαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι καὶ δι' ἀναφορῶν πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ διὰ προσωπικῶν ἀκόμῃ μετὰ τοῦ Καρύστου συνεντεύξεων ἔδειξαν τὴν μεγαλυτέραν ἐπιθυμίαν [νὰ τὸν ἔχουν Ποιμενάρχην], ὑποσχόμενοι [πρὸς αὐτὸν] τὰς μεγαλυτέρας ἀμοιβάς, διότι οἱ πλείστοι τῶν Ἀχαιῶν εἶχον καλῶς ἀναγνωρίσει ὁποῖος ἐχρημάτισε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐπαναστάσεως. Αὐτόπτης τῶν μὲν, αὐτήκοος τῶν δέ, (49) εἰς τὴν ἐπομένην ἱστορίαν θέλω ἀναφέρει ἀκριβέστερον καὶ μὲ συντομίαν τὰ πάντα. Ὁ Καρύστου εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ἀναπολεῖ αἰφνης τὴν πεφλημένην αὐτοῦ Πατρίδα, ὑπὲρ τῆς ὁποίας [ἀκόμῃ] καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἦτον ἔτοιμος νὰ θύσῃ! Εὐχαριστήσας, ὅθεν, τὸν Βασιλέα, διὰ τὴν ὁποῖαν προτείνει αὐτῷ ἐκλογὴν, «τὴν Πατρίδα μου Μεγαλειότητε, ἐπιθυμῶ, ἀφοῦ ἡ Μεγαλειότης της μὲ τιμὰ τοσοῦτον εὐμενῶς καὶ μοῦ προτείνει νὰ ἐκλέξω» ἀπήντησεν μετὰ δακρῶν! Ἄν καὶ ὑπάρχουν ἰσχυραὶ ἀντενέργειαι, καθόσον ἀφορᾷ τὴν Πατρίδα σας, ἀπήντησεν ὁ Βασιλεὺς, ἀπαγορευόντος ρητῶς τοῦ Νόμου τοῦ νὰ διορίζονται Ἐπίσκοποι εἰς τὴν γεννητριάν των Πατρίδα, διάταξις ἡ ὁποία χάριν τῶν ἐκδουλεύσεών σας παραβλέπεται, τοῦτο μόνον σὰς λέγω, Ἄγιε Εὐβοίας,—ὀνομάσας αὐτὸν ἀμέσως μὲ τὸ ὄνομα

τῆς ποθητῆς του ἐπαρχίας νὰ—ἐνθουμηθῆτε: τὸ «οὐδεὶς προφήτης ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι» ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου! Τὴν Πατρίδα μου, Μεγαλειότητε! Ἐπιθυμῶ νὰ τσφῶσι τὰ ὄσα μοι εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων μου, εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου πολλὰ ἔπαθον...

60.—[Τιν] Ἰανουάριον [τοῦ] 1842 διωρίσθη Ἐπίσκοπος Εὐβοίας. Μετέβη κατὰ Ἀπρίλιον, τὸ αὐτὸ ἔτος, εἰς τὴν ἔδραν του, ὅπου δύο ὄρες μακρὰν ἐξῆλθεν ὁ λαὸς τῆς πόλεως, ὡς εἰς μεγάλην πανήγυριν, νὰ ὑποδεχθῆ μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ τὸν καλὸν πατριώτην τὸν ἄλλοτε τρις ἐκστρατεύσαντα ὑπὲρ αὐτῆς καὶ πολλοὶ τῶν συνογωνιστῶν του ἠσπάζοντο μετὰ δακρῶν τὴν δεξιάν του! Ἐξῆλθεν εἰς περιουσίαν, ὅπου, περιοδεύσας μετὰ τῆς ποθητῆς του ἐπαρχίας Καρύστου, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Χαλκίδα, ἀνακαλούμενος κατὰ ἀνωτέραν διαταγὴν εἰς τὴν Πρωτεύουσιν. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ληγουσῆς τῆς ἴσως συνδικτικῆς περιόδου κατὰ Ἰούλιον, φρονῶν ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἤθελεν ἀπολύσει αὐτὸν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπηλλαγμένον, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἄλλως πῶς προσδῶρισεν δι' ἑαυτὸν. Νέος γενόμενος μεταρρυθμίσεως τῶν μελῶν τῆς Συνόδου, ἐκλέγεται καὶ πάλιν μέλος αὐτῆς, καὶ διὰ τινὰς σπουδαίας περιστάσεις προσκαλεῖται ὁσονοῦπω νὰ φθάσῃ εἰς Ἀθήνας, ἰδίως δὲ [προσκαλεῖται] παρὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου [Ἐπισκόπου] Ἀργολίδος Κυρίλλου καὶ ἐπιστηθίου φίλου του.

(Συνεχίζεται)

47. Θέλει νὰ πεί: τὴν Ἐπανάστασιν.

48.—Ὁ συγγραφεὺς τοῦ χειρογράφου μεταφέρει ἐδῶ τὴν ἀστήρηχτη φήμη πού τότε κυκλοφοροῦσε, πὼς ἡ Εὐβοία ἀνταλλάχθηκε ἀπ' τὴν Τουρκία μετὰ τὴν Σάμο, πού σημαίνει, πὼς κάποτε παραχωρήθηκεν ἡ Σάμος εἰς τὴν Ἑλ-

ΔΙΑΒΑΤΑΡΙΚΑ
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ.....

—Τὸ πρῶτο φύλλοι.

—Ἐπεί... ἔκαμε αὐτὴ μὲ σβυσμένη φωνή, κοιτάζοντας τὸ πρῶτο πλατανόφυλλο, πού, ἀφίνοντας ἐν' ἀπαλό φροῦ—φροῦ καθὼς κυλιότανε ἀπ' τὴν κορφή, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιά καὶ τ' ἄλλα φύλλα, ἦρθε κι ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια τους.

—Καί, τόσο πρόωρα!... συνέχισε μλυπημένη φωνή. Σήκωσε τὰ γλυκὰ γκρίζα της μάτια καὶ τότε κοίταξε ὁπὼς ἔκανε τὸν παλῆ καὶρὸ—δίχως νὰ κινήθῃ. Αὐτὸς, ἔσκυψε στοργικὰ καὶ ἀκούμπησε στὸ λευκὸ της μέτωπο ἕνα φίλιν καθὼς τότε... Δυὸ δάκρυα φέτρωσαν στὰ μάτια—της, πού τῆς τὰ σκούπισε ἐκεῖνος μαλακὰ, ὀμίλητος... Τοῦσφιγγε ἕνας κόμπος τὸ λαρύγγι...

Τοῦτοι οἱ δυὸ ἄνθρωποι δὲν εἶσαν πιά παιδιά, μήτε νέοι... Ἡ γυναῖκα καθότανε σ' ἕνα καροτσάκι χτυπημένη ἀπ' τὸν κεραβὸν μιάς ἀποπληξίας πού τῆς ἀγρήστεψε καὶ τὰ τέσσαρα ἄκρα μὰ, φαινότανε ἀρκετὰ νέα... Ἰα τὰ 55 χρόνια της καὶ τὰ δόξα—τρα μαλλιά—της. Δώδεκα χρόνια ἔμειναν ἔτσι. Ὅμως, στὸ πρόσωπό—της, βαθιὰ ἴχνη τῆς παλῆς ὁμορφιάς της πᾶρχαν ἀκόμα. Κι' εἶχε μαζὺ ξεχυθεῖ πᾶν—τω—του ἡ εὐγένεια ἐκεῖνη πού ἀφίνει ἡ μακριὰ ἀρρώστεια. Ὁ ἄντρας, δέκα

λάδα κ' ὕστερα ξαναδόθηκε εἰς τὴν Τουρκία ἀντίς γιὰ τὴν Εὐβοία. Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἀναφέρεται σὲ καμιά ἀπ' τὶς ἐπίσημες συνθήκας πού ὑπογράφτηκαν ἀπ' τὰ 1828 ὡς τὰ 1832, καὶ ὅλες τὶς περιλαβαίνουσε ρητὰ τὴν Εὐβοία στὸ νεοῖδρμένο Ἑλληνικὸ Κράτος. Κοίτα καὶ Εὐαγ. Κ. Ρούσου «Τὰ τῆς προσαρτήσεως τῆς Εὐβοίας, εἰς τὴν Ἑλλάδα», Ἀθήνησι 1936, πού πρωτοτυπώθηκε στὸν πρῶτο τόμο (1935) τοῦ «Ἀρχείου Εὐβοϊκῶν Μελετῶν».

49.—Γιὰ νὰ 'ναί «αὐτήκοος» μάρτυρας εἰς τὴν συνομιλία τοῦ Νεόφυτου μὲ τὸν Ὄθωνα, θὰ πεί πὼς ὁ συγγραφεὺς τοῦ χειρογράφου εἶταν ὁ διάκος τοῦ Δεσπότη ἢ ὁ πρωτοσύγγελλός του. Δὲν μπόρεσα ὅμως ἀπὸ πούθεν νὰ ἐξακριβώσω ἂν ὁ Ἀναγνώστης Διοσκουριδῆς, πού τὸν ἀναφέρει στὸν πρόλόγόν μου, εἶχε πάρει καμιάν τέτοια θέση κοντὰ στὸν Νεόφυτο.

χρόνια μεγαλύτερος, καλοδιατηρημένος, κατάλευκος καὶ αὐτὸς, μ' ἄσπρο δέρμα καὶ ἀδρὰ χαρακτηριστικά. Φαινότανε πολὺ ἡρεμος, σὰν εὐτυχισμένος. Καὶ στῶν δυσῶν τὰ μάτια ἀντιφεγγίζανε κάποια χαρούμενα περασμένα, κάποιες εὐτυχημένες στιγμῆς, πού εἰς τὴν ἀνάμνησή—τους παίρνανε κορδαῖο γιὰ τὴ σημερινή τους δοκιμασία...

Ἄιωματικός τοῦ ἱππικοῦ Ἰλαρχος! Πάνου στὸ ἀστραφερό—του ἄτι. στὰ κάτασπρα, σὰ γλάρος, ντυμένος, μὲ τὰ χρυσοῦς σιρτεῖα στὰ πηλίκια, τὸ ἀστραφερό μακρὸ σπαθί, τὰ κουνουριστὰ σπηροῦνια, τὶς μάβρες γυαλισμένες μπόττες καὶ τὶς χρυσοῦς ἐπωμίδες, αὐτὸς, εἶδε τυχαῖα τὴ δεκαοχτάχρονη τότε κοπελοῦδα ἔξω ἀπ' τὴ βίλλα τοῦ πατέρα—της (παλιὰ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια) νὰ μαζέβει, μιά μέρα, κυκλάμινα στὸ δάσος τῶν πεύκων. Πιάστηκαν κι' οἱ δυὸ στὰ βρόχια τῆς ἀγάπης: τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ κι ἡ νεράιδα τοῦ δάσου. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μὴ σταθοῦν τυχεροί... Ὁ γάμος γίνεκε σύντομα, μεγαλόπρεπα, καὶ ἡ εὐτυχία τοῦς πρόσμενε μ' ἀνοιχτὴν ἀγκαλιά...

Παιδιά, δὲν τὸς χάρισε ὁ Θεός—μεγάλο τ' ὄνομά—του! Ἡ στοργή—της, ἡ ἀγάπη της, ἡ ἀφοσίωσή—της, στράφηκε ὀλάκερη σ' αὐτὸν. Ποῖον ἄλλον εἶχε πιά στὸν κόσμο; Καί, δὲν εἶχε παράπονο κανένα... Ἀφοσιώθηκε, λοιπόν, νὰ τὸν λατρεύει... Κι' αὐτὸς—ὡ!.. αὐτὸς!.. Τὴ μεταχειρίζετο πάντα ὅπως εἰς τὶς πρῶτες μέρες τῆς ἀγάπης τους.

Σ' ὅλα τὰ χρόνια—τους, προσπάθησε, μὰ δὲ μπόρεσε νὰ διακρίνει στὰ γαλιάν—του μάτια κανένα σημάδι, γιὰ τὸν καιρὸ πού ὑποπεβότανε νὰ κλείνει στὰ στήθια—του. Πόσες φορὲς τὴ βεβαίωσε πὼς δὲν τὸν ἐγνοίαζε πού δὲν κάμανε παιδιὰ!.. Μ' αὐτὴ, ὅλο κράταγε καὶ μὴν ἀμφιβολία μέσα—της!...

Σὰν Ὀλύμπιοι θεοὶ ζήσανε 25 χρόνια εἰς τὴν φωνή—τους' τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν βίλλα τῆς γυναίκας, τὸ χειμῶνα σ' ἀρχοντικὸ τοῦ ἄντρα... Ὡσπου... Ὁ κεραβὸς βρῆκε τὴ γυναῖκα!...

Στὴν σφοδρὰ πού τὴ βρῆκε, δὲ δέχτηκε κανέναν ἄλλον νὰ τὴν περιποιηθῆ. Ὁ ἴδιος τὴν ἐβγαζε περιπατο—τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν βίλλα, γύρω στὰ μέρη πού ζήσανε τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, τὸ χειμῶνα μὲ τὸν ἥλιο στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, στὰ πάρκα, εἰς πλατεῖες πού συνήθιζαν τότε!.. Ἐσπερνε τὸ καροτσάκι μόνος—του, καὶ τότες ἐβλεπε τὸ πρόσωπό—της νὰ παίρνει μὴν

ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἀνάλαφρη σὰν μιά νεράιδα εἰς τὴν ἀ—
[κρογιαλιά
πέρασε μ' ἕνα βάδισμα ποῦταν σὰν
[φλοίσβου κύμα
κι' ἔτρεμε ἡ αὐρα παίζοντας στὰ ὀ—
[ρατὰ σου μαλλιά
κι' ἦταν ἡ ἄμμος περὶ θερμὴ καὶ ἀπ'
[τ' ἀργὸ σου βῆμα.

Πέρασε. Μὰ σὲ μιά στιγμή πού 'μπρός
[μου εἶχες σταθῆ
σ' ἀγάπησα καὶ τώρα κεῖ πού πάτησες
[εἰς τὴν ἄκρη
ἕνας θλιμμένος μενεξές—ἡ ἀγάπη μου
[—ἀνθεῖ
καὶ τὴ ποτίζει πού καὶ πού κάποιο
[κρυφὸ μου δάκρυ.

ΑΠ. Γ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ

ὄψη εὐτυχισμένου ἀνθρώπου, πού ἀπο—
ροῦσε!...

Δώδεκα χρόνια κλειστὰ ζῆσαν τὴ
ζωὴ αὐτῆ. Μήτε μιά μέρα δὲν τὴν
δυσάρεστησε, μήτε μιά φορὰ δὲν τοῦ—
γίνει βραστή!...

Καί, φέτος, στὸ ἴδιο μέρος πάλι,
στὸν κῆπο τῆς βίλλας—τους. Κρατοῦσε
τὸ παράλυτο χέρι—της, τὸ κάτασπρο
καὶ παχουλὸ στὰ δικά—του, καὶ τὸ
χάιδεβε ἀπαλά. Δὲ μιλοῦσαν... Μόνο
τὸ φύλλο πού ἔπεσε, τοῦς ἔκοψε τὴ
σιγή!...

—Καί, τόσο!... πρόωρα Γιατί;
συνέχισε σὲ λίγο. Στέναξε!.. Τὸν ξανα—
κοίταξε βουρκαωμένη.

—Μήπω, καὶ γιὰ μένα δὲν ἦρθε
πρόωρα ὁ θάνατος;

—Ὁ θάνατος; ἔκανε τρομαγμένος
ὁ ἄντρας... Σὲ καλὸ σὺ!...

—Ναί... ναί... ὁ θάνατος!... ἔκαμε
αὐτῆ. Δὲν εἰμαι τάχατες πεθαμένη
δώδεκα χρόνια τότε;

Ἐνα δέφτερο φύλλο ἔπεσε στὰ πό—
δια—τους μπροστὰ!.. Ἐνας λυγμὸς ἀ—
κούστηκε. Δίγες ἀχτίδες, ἀπ' τὸν ἥλιο
ἐφεβγε, γλύστρησαν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ
φύλλα καὶ τὰ κλαδιά, καὶ πέσανε πᾶ—
νου—τους!...

—Ψύχρανε!.. εἶπε κείνος. Νὰ σοῦ
φέρω ἕνα ροῦχο!...

Δίχως νὰ πάρει ἀπάντηση ἀνέβηκε
εἰς σκάλες!...

Τὰ δάκρυα—του βρῆκανε λευτέρη
διέξοδο!....

ΦΩΤΟΣ ΣΚΟΤΑΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Τὸ ταξίδι

Μοῦ σφίγγει ὁ καὺμός σ' ἄ θηλειὰ
| ὁ λαιμὸς
καὶ μέσ' τῆ καρδιά με δαγκώνει
| σὰ φεῖδι
παράξενο θέλω ν' ἀρχίσω ταξίδι
χωρὶς τρελιωμό.

Τὸ δρόμο μου ἀργά νὰ τραβῶ, νὰ
| τρ βῶ
ἀλλὰ πουθενά καὶ ποτὲ νὰ μὴ
| στέκω
με κόσμο τυφλὸ καὶ βουβό.

Νὰ νοιώθω τριγύρω πλατεῖα ἐρη-
| μιά
κλεισμένα τὰ σπήτια, τὰ τζάκια
| σβημένα,
ψηλὰ νὰ μὴ φέγγη ἀστέρι κανένα
καὶ κάτω γυναῖκα καμμιό!

Αἶ, ἴσως σὲ τέτοιο ταξίδι ἂν
| ῥιχτῶ
ἀτέλειωτο ἔρμῳ, σ' ἀγνώριστη χώρα
δὲ θάχω τρομάρα μὴ γίνω σ' ἂν
| τῶρα,
τῆς ψεύτρας ἀγάπης σφαχτό.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΛΠΙΔΑ

Εὐλογητὴ ν' ἄν' ἡ στιγμή,
ποῦ μοῦ χαρίζει ἐλπίδα
γιά κάτι ποῦ δὲν ἄγγιξα,
δὲν ἄουσα, δὲν εἶδα,

καὶ ποῦ μοῦ τῶπασαν Καρδιά
καὶ Νοῦς ἀγκαλιασμένοι
καὶ λάμπει ἐντὸς μου σὰ Μαιοῦ
ἡμέρα ἠλιολουσμένη.

...Χορὰ στὸν ποῦ τὶς ὠρὲς του
μ' ἐλπίδες ξεπλονᾶ.
Κ' ἄλλοι σιὸν ποῦ γι' ἀνέλπιδο
ταξίδι ξεκινᾶ...

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΣΤΕΙΛΤΕ τὶς συνδρομὲς σας
στὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα»

Εἰδύλλιο

—Λάμπρο! Μὰς βλάπτουνε τὰ ζᾶ'
Τὰ γιδοπρόβατά σου.
Τὶ μπαίνουν στὰ σπαρμένα μας'
Στὰ ὄψιμογινομένα μας,
Τὰ γίδια, τὰ τραγιά σου.
—Μάζω τα, Λάμπρο μου, τὰ ζᾶ'
Τὰ γιδοπρόβατά σου.
Νὰ χαιρετᾶς σε ἡ γρηά σου...

Στάσου, Τασά μου, ἐσὺ μπροστά'
Μπροστά ν' ἂν' τὰ σπαρμένα'
Κι' ἀπόδα τὰ σκεομένα!
Καὶ βάρ' τα καὶ σαλάγα τα,
Νὰ μὴν ἐμπῆ κανένα,
Στὰ ὄψιμογινομένα...

Στάσου, Τασά μου, ἐσὺ μπροστά'
Καὶ κίττα κατὰ μένα.
«Τῆς τύχης τὰ γοσμένα»
Νὰ βλέπω σε' νὰ διώχνω τα'
Νὰ μὴν ἐμπῆ κανένα,
Στὰ χωσαφοσπαρμένα...

Μόνο σ' ἄν' ἔρθῃ μιά στιγμή'
Μόνο με νόμο καὶ τιμῆ,
Θὰ μοῦν μέσ' τὰ σπαρτά σου'
Γιὰ θάῃναι, πεῖσά, δικά σου...

Α. ΑΝΑΠΛΩΤΗΣ

ΤΟΜΕΙΟ

Γεμάτο ἀσῆμι τὸ φεγγάρι ἀπόψε.
Καθρέφτης ἀπ' τὸ φῶς του ἡ θά-
| λασσα.

Νά, ἐκεῖ κάτω στὴ γαμηλὴ ὄχθη
| τοῦ ποταμοῦ εἰγῶν
τὰ φυλ' ὠματα ἀπ' τὸ πρῶτο ἀγέ-
ρι Κι' ἡ γῆ μοσχοβολάει ὕγρα γιὰ
νὰ ὑποδεχτεῖ τὸν χειμῶνα, ποῦ
| φτάνει.

Τὸ μικρὸ κοπάδι κι τροφορίζει σιγα-
λινὰ ἀπ' τὸ βουναλάκι ἀκολουθῶν-
τας τὴ στενὴ κολιτῆ τοῦ ποταμοῦ.
Πῶς ἔρχεται ὁ γέρος τσοπάνος με
τὸ μαῦρο σκύλο του.
Κάποιες φορές μικρὲς οβιστὲς φω-
νὲς πευλιῶν συνοδεύουν τὴν ὁμορ-
φιά τῆς νύχτας.

Μιά νύχτα τοῦ Ὀκτώβρη στὴν
Ἑλληνικὴ γῆ.

Λ. ΠΟΡΤΟΚΑΔΟΓΛΟΥ

ΤΟ ΑΠΟΨΙΝΟ ΦΙΛΙ ΣΟΥ

Τῆς V o i r

Ἐγερνε τὸ κεφάλι μου περίλυπο στὸ
| σιῆθος,
κι ὁ Λογισμὸς παράδερνε στὰ Χάη τοῦ
| ὄνειρευτοῦ.
τ' Ἄπειρο τ' ἀνερεύνητο κι ἀστρινῶν
| Κόσμων πλῆθος
πέρα στὸ βάθος, μοῦ κλεινε τὸν Κόσμο
| τοῦ ὄρατοῦ.

Κι ἤρθες στὸ πλάγι κι ἑκατοσε, κι ἄ-
| πύθωσες τὰ χεῖλη
στὸ ἰσχνό τὸ μάγουλο καθῶς καὶ κίθε
| ἄλλη φορὰ.
Μά, ἐνοιώσα μέσα μου τρανὴ μιά φλό-
| γα ν' ἀναιτεῖλει
μιά φλόγα ποῦ μοῦ σκόρπισεν Ἑλπίδα
| καὶ Χαρά.

Κάτι καινουργιο μέσα μου ξάφνου ἔ-
| λαμψε. Τοῦ κόσμου
τὸ θλιβερό-του πρόσωπο μοῦ ἐφάνη
| γελαστό.
Ἡ θλίψη ἐξαφανίστηκε ποῦ φώληαξεν
| ἐντός μου,
τραγουῦδαε ὁ ὄλαση ἡ ψυχῆ: «Καλή μου,
| εὐχαριστῶ!...»

Σὰν κάποιο μαγικὸ ραβδί, τ' ἀψιψινὸ
| φιλί σου
ἄγγιξε τὸ εἶναι μου' κι ἡ ζωὴ ποῦ
| μοῦ εἶταν μισερή,
γίνηκε ὠραία καὶ χαρωπὴ' στὰ ἐρέβη
| τῆς Ἀβύσσου
τοῦ μύθρου Πόνου, σάθηκες Παρηγο-
| ῥήτρα Ἑσού!...

ΦΩΤΟΣ ΣΚΟΤΑΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΑ

Στὸ ΖΩ-ΓΙΑ

Πρόφθασα τὸ γέρμα τοῦ Ἡλιοῦ
στὸν Εὐβοϊκὸν ὄριζοντα. Ἄπ' τὸ
Κάστρο μπόρσα ν' ἄγγιξω τὴν αἰ-
σθησὴν στραγγίζοντας συγκίνηση
στὴν αἰλὴν ὑπόστασή μου.
Δημιούργησα στὸν νοῦ μου τὴν
ἐντύπωση τοῦ θαύματος. Στιγμὴ κι
αἰῶνας μαζί... Καὶ κοντὰ σ' αὐ-
τὸν τὸν ἰριδισμό τῆς σκέψης μου,
τὸ εἶδωλο μέσ' ἀπ' τὸν ἐκστατικὸ
ἀμφιβληστροειδῆ γιόμιζε τὸ ὀπτι-
κό μου πεδίο.

Ἐνα ζευγάρι ἀνέμελα ζύγιοε τὸ
κέντρο βάρους τοποθετῶντας ἀνα-
λόγως τὴ ψυχὴ του.

ΓΙΑΝ. ΓΑΒΑΘΙΩΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑΤΑ

Τὸ πρῶτο Διοικητικὸ Συμβού-
τῆς «Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Λογο-
τεχνῶν» ἄμα κανονικὰ συγκροτή-
θηκε σὲ σῶμα ἔστειλε, στὴ Γενικὴ
Γραμματεία τοῦ «Ὄργανισμοῦ τῶν
Ἠνωμένων Ἑθνῶν» στὸ Παρίσι
θερμότατη ἔκκληση γιὰ τὴν σωτη-
τηρία τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴ διατή-
ρηση τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύμα-
τος.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων στὴν ἐκ-
κληση τούτη τονίζεται:

«Ὀκτὼ χρόνια ἡ Ἑλλὰς πολεμᾷ
ἀκατάπαυτα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν
τῆς καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς. Ὁ ἀγῶ-
νας τῆς αὐτῆς, ὅπως τὸ διακήρυ-
ξαν ὄλοι οἱ ἡγέτες τῶν κρατῶν
ποῦ διεξήγαγαν τὸν πόλεμο ἕναν-
τίον τοῦ φασισμού, εἶνε συγχρόνως
ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐλευθερία ὄλων
τῶν λαῶν καὶ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια
τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Ἡ Πα-
τριδα μας πολέμησε ἐναντίον τῶν
φασιστικῶν δυνάμεων μ' ἕναν ἡ-
ρωϊσμό καὶ με θυσιὲς ποῦ γνωρίζει
ὁ κόσμος ὄλος, Πρόσφερε ἀδίστα-
κτα τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν τῆς καὶ
ὀλόκληρο τὸν ὕλικό τῆς πλοῦτο
στὸν κοινὸν ἀγῶνα. Μετὰ τὸ τέλος
τοῦ πολέμου ἔδεν ζήτησε τίποτα ἄλ-
λο παρὰ μόνο τὴν εἰρήνη καὶ τὴν
ἐλευθερία.

Δυστυχῶς, πρὶν προφθᾶση ἡ
Ἑλλὰς νὰ ἡρεμήσῃ καὶ νὰ ἀφοσι-
ωθῇ στὴν ἀνόρθωση τῶν εἰρειῶν
τῆς, μιά μικρὴ μερίδα ποῦ πολεμᾷ
ὄργανωμένη, καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἐμ-
προσθοφυλακὴ ξένων καὶ ἐχθρι-
κῶν δυνάμεων, κήρυξε ἕναν και-
νούργιο πόλεμο ἐναντίον τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ Κράτους. Ὁ πόλεμος αὐ-
τὸς, ποῦ παρουσιάζεται ἐντεχνα
στὴ διεθνή Κοινὴ Γνώμη σὰν ἕνας
ἰδεολογικὸς ἐμφύλιος πόλεμος, εἶνε
στὴν πραγματικότητα ἡ χειρότερη
δολοφονικὴ ἀπόπειρα ποῦ ἔγινε
στοὺς νεώτερους χρόνους ἐναντίον
τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Συμμορίες τὶς ὁποῖες φανερά
ὄποκινῶν, ὄπλιζῶν καὶ περιθάλ-
πουν στὰ ἐδάφη τους ξένες Κυβερ-
νήσεις, ἐκτελοῦν συστηματικὰ ἕνα
σχέδιο ποῦ ἀποβλέπει στὴν ὄλο-
κληρωτικὴ ἐξόντωση τῆς Ἑλλάδος.
Καταστρέφουν τὴν γεωργία. Καίνε
τὰ χωριά καὶ μετατρέπουν τοὺς
χωρικοὺς σὲ μάζες ἐξαθλιωμένων
προσφύγων. Κανονιοβολοῦν τὴ νύ-

χτα τὶς πολιτείες. Τοποθετοῦν παν-
τοῦ ἀμέτρητες νάρκες καὶ δολοφο-
νοῦν με τὸν τρόπο αὐτὸ πλῆθη ἄ-
θῶων ἀνθρώπων. Ἀποσποῦν με τὴ
βία τὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους
καὶ τὰ μεταφέρουν σὲ ξένες χῶ-
ρες γιὰ νὰ ἐμφυσηθῶν στὴν ψυχὴ
τους τὴν ἴδια μανία καταστροφῆς.
Μὲ τὰ πιδ ἀπάνθρωπα, τὰ πιδ βάρ-
βαρα μέσα διεξάγουν πόλεμο ἐ-
ναντίον τοῦ συνόλου τοῦ ἑλληνι-
κοῦ Λαοῦ με σκοπὸ νὰ συντρίψουν
τὴν ἐθνικὴ ἀντίστασι τῆς Ἑλλά-
δος καὶ τὸ φιλελεύθερο πνεῦμά
τῆς καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ πα-
ραδοθῇ.

Ἡ ἐχθρική ἐπιδρομὴ συνοδεύε-
ται ἀπὸ μιά ὕπουλη διεθνή προ-
παγάνδα ποῦ προσπαθεῖ νὰ παρα-
σίσησι τὶς πράξεις τῶν ἐχθρῶν τῆς
Ἑλλάδος ὡς ἀγῶνα ἀπελευθερω-
τικό τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τὴ νό-
μιμη ἀμυνα τοῦ τόπου μας ὡς ἐπι-
κράτησι ἐνδὸς νέου φασισμού. Δια-
φωνοῦμε με ὄλην μας τὴν δύναμι
τὴν ὄποκριτικὴ αὐτὴ ἐπιχειρηματο-
λογία. Ὁ τόπος μας, ρημαγμένος
καὶ αἰμόφυρτος, ἀγωνίζεται ἐναν-
τίον μιάς διαβολικῆς ἐπιβουλῆς.
Στὴν ἀμυνα αὐτὴ τὰ ἐννεὰ δέκατα
τοῦλάχιστο τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ
βρίσκονται οἴμερα ἐνωμένα, ἀνε-
ξάρτητα ἀπὸ τὶς ἰδεολογικὲς καὶ
πολιτικὲς τους διαφορὲς.

Σὰν συγγραφεῖς καὶ σὰν ἐλεῦ-
θεροι ἄνθρωποι διακηρύττουμε πῶς
ὁ τόπος μας εἶνε σήμερα τὸ θῦμα
μιάς φοβερῆς ἐπιθέσεως ποῦ συνο-
δεύεται ἀπὸ μιά τερατώδη ἰδεολο-
γικὴ ἀπάτη. Ζητοῦμε τὴν συνδρο-
μὴ τοῦ Ο.Η.Ε. γιὰ τὴ σωτηρία τῆς
Ἑλλάδος, γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τοῦ
ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ γιὰ τὴν διατή-
ρησι τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύμα-
τος στὴν χώρα ποῦ ὄπηρε τὸ λί-
κνο τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης
καὶ τῆς Ἀμερικῆς.»

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΑΡΜΟΝΙΕΣ

Σὲ ἀναφορὰ του τὸ νέο Διοικη-
τικὸ Συμβούλιον τῆς «Ἑλληνικῆς
Ἑταιρείας Λογοτεχνῶν» πρὸς τὸν
κ. Πρόεδρο τῆς κυβερνήσεως ἀνα-
φέρει: «Ἐχομεν τὴν τιμὴ, Κύριε
πρόεδρε, νὰ σὰς ἀνακοινώσουμε
τὴν Ἐνωσι τοῦ πνευματικοῦ κό-

σμου, ποῦ ἔγινε με τὴν Ἰδρυσι τῆς
«Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Λογοτε-
χνῶν».

Στὴν «Νέα Ἑστία» (Τεύχος 1
Νοεμβρίου) ὁ ἔγκριτος Διευθυντῆς
τῆς δημοσιεύει τὸ πάρα κάτω
σχόλιο:

«Ἐπειτα ἀπὸ πολὺμηνες προ-
πάθειες, ποῦ ἔδειξαν ἀπὸ πόσο
βασικὲς διαφορὲς χωρίζονται οἱ
πνευματικοὶ μας ἄνθρωποι, συγκρο-
τήθηκε ἐπὶ τέλος σὲ σῶμα, ἡ Ἑλ-
ληνικὴ Ἑταιρεία Λογοτεχνῶν» κι'
ἔχει πιδ τὸ διοικητικὸ τῆς συμ-
βούλιο. Ἀπὸ τὴν συνθεσὴ του δὲν
μποροῦμε, βέβαια, νὰ εἰμασθε ἐν-
θουσιασμένοι, ἀφοῦ δὲν κατορθώ-
θηκε νὰ λείπει ἕνας ὄβριστης, μά-
λιστα, ἀπὸ τὸν ῥαδιοφωνικὸ στα-
θμό, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Βῆμα, ποῦ δὲν
μπορεῖ ν' ἀνήκει, ὅπως μιά στήλη
ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ, σ' ἕνα
ἄτομο ἢ σὲ μιά ὄμάδα· κι' ἀκόμα
δὲν κατορθώθηκε νὰ παραμεριστοῦν
ἕνα—δύο πρόσωπα, ποῦ μὰς θυμί-
ζουν ὅτι καὶ ἡ νέα λογοτεχνικὴ ὄρ-
γάνωση δὲν ἐξασφάλισε ἀπολύτως
τὴν ποιότητα. Θέλουμε, ὄμως, νὰ
ἐλπίζουμε ὅτι οἱ παραφωνίες αὐτὲς
θὰ ἐξουδετερωθοῦν ἀπὸ τὸ ἦθος
καὶ τὴν ἐργασία τῶν ἄλλων μελῶν
τοῦ πρώτου αὐτοῦ καὶ τόσο ὄπεύ-
θυνου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ
δὲν θὰ ὄρθωθοῦν ἀνυπερβλήτα ἐμ-
πόδια γιὰ τὴν ἰκανοποίησι βási-
κῶν αἰτημάτων τοῦ Λογοτεχνικοῦ
μας κόσμου.»

Σχόλια στὰ... σχόλια, Δὲν πάει

Ἡ Καλλιχνικὴ Ἐκθεση

Τὸ Ἐθνικὸν Ἰδρυμα, ποῦ κα-
θῶς εἶναι γνωστὸ, τελεῖ ὄπο τὴν
προσωπικὴ προεδρία τοῦ φιλοτέ-
χνου Βασιλέως μας, ὄργάνωσε μιά
Πανελλήνιο Ἐκθεση στὸ Ζάππειο
Μέγαρο, ἀπὸ 1 Νοεμβρίου—15 Δε-
κεμβρίου 1948.

Ἡ Ἐκθεση τούτη περιλαμβάνει
πέντε τμήματα: Α' Ζωγραφικὴ Β'
Γλυτικὴ Γ' Χαρακτικὴ Δ' Διακοσ-
μητικὴ καὶ Χιουμοριστικὴ καὶ Ε'
Ἐκκλησιαστικὴ τέχνη. Μετέχουν
δὲ ὄλοι, σχεδόν, οἱ Ἑλληνες Καλ-
λιτέχνες, με 878διάφορα ἔργα τους.
Χωριστὸ τμήμα περιλαμβάνει 70
ἔργα ἐκλιπόντων ἑλλήνων καλλι-

τεχνών του 19ου και των αρχών του 20ου αιώνα.

Η Εύβοια δεν άπουσιάζει από το πανελλήνιο του καλλιτεχνικού προσκλητήριου. Αντιπροσωπεύεται έπείξια από ένα γύψο με τον τίτλο «Πόνος» του γνωστού νέου καλλιτέχνη κ. Αντώνη Καραχάλιου και με τρεις έλαιογραφίες του κ. Άλκη Κεραμίδα με τους τίτλους Άθηναι, Άγρόκτημα, και Πρ' σφυγες.

Γενικά η έκθεση τούτη είναι μία έξαισια καλλιτεχνική δαση, που φωτίζει πλέρια, τον συνεφιασμένο μας κόσμο. Το «Εθνικό Ίδρυμα» με τη διοργάνωση της Παν. Έκθέσεως προσφέρει μια σπουδαία Έθνική Ύπηρεσία και τονώνει τους Έλληνες Καλλιτέχνες, που, όπως είναι γνωστόν, αγωνίζονται τόσο σκληρά, με στερήσεις και παραμερισμούς για την επιβίωση της άθνατης έλληνικής τέχνης.

Ο Άρχηγός του Έθους, (ό Βασίλευς) και το άρμόδιον Ύπουργείο έκαναν το χρέος τους. Οι Έλληνες εύποροι άς κάμουν τώρα και το δικό τους.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΒΛΙΟΥ

Κρίτων Άθανασούλης «Η ΧΩΡ» ποίηση, — Άθήνα 1948.—

Ο κ. Άθανασούλης μάς δίνει το πέμπτο κατά σειρά βιβλίο του, μέσα σε δεκατέσσερες κατοχυρωμένες ποιητικές σελίδες. Πρόκειται περί ενός ποιήματος, που του έδωσε τον παραπάνω παρέξενο τίτλο με τον υπότιτλο (ή ο πίνακας μιας άγωνίας).

Κι' άφοι πρωτομιλήσαμε για τον τίτλο άς ξεκινήσουμε από αυτόν.

Η έπιστήμη λέει πως ήχώ σημαίνει την «δύσοσμον ύλην των παραμεληθέντων τραυμάτων» Ένψ ή ποίηση με την λέξη τούτη έννοεί «τον αίθέριον λυμόν, ό οποίος ρέει εις τας φλέβας των Θεών». Και είναι περιττό να τονιστή πως, στην περίπτωση μας, το δίκιο είναι με το μέρος της δεύτερης.

Άς γυρίσουμε τώρα στον κ. Άθανασούλη (που, ως νέος ποιητής δεν μάς είναι καθόλου άγνωστος) και στην καινούργια του πλακέ-

τα, που είναι ένας έλεύθερος στρωτός στίχος γραμμένος με τέχνη κι' άνάταση. Κι' όπου άναμφίβολα του τον έμπνέει ή σημερινή καταντία μας: τ' άδικα δεινά (τ' άδικα δεινά) που περνάει ό τόπος μας. Ένας τόπος άξιος πολύ καλλιερής τύχης και μεταχειρήσως, άν' εκείνους, που κρατούν σήμερα στα χέρια τους την τύχη της κακοπαθμένης ανθρωπότητας.

Άλλ' άς άκούσουμε καλλίτερα τον ποιητή σε μία του στροφή από έντεκα στίχους:

«Άρχαίος ό Τάφος όλη ή γή ή
[Έλληνίδα περνά
το χέρι στις ζεστές πληγές πού
[ξυπνάνε τίν άνεμο
τώρα μετάνοια ό πούκλιψε βοριάς
[πάνω άπ' τη στέγη μας
τραυματισμένος από της φυλής μας
[τήν έπιμονή
ό Τίβερης μέσ' στην καρδιά στο
[μάγουλό του ό Ρήνος
τώρα που βγήκαν σπίνου ν' άνα-
[στήσουν τους άγρους
κι όμολογεί ό κορυθαλός σκοπούς
[άπό άνθων χείλια
έδω στην κόχη της φωτιάς στής
[γαληνιάς τη ρίζα
έσπóρθη ό πόνος σ' ένα χώμα από
[έπιθυμία ζωής
στραγγάει το αίμα σε νερό από
[βισσούνη ύγείας
από άνάγκη ένας θεός να μοιραστεί
[του ανθρώπου.»

Τό αισθανόμαστε, όμως, ως άνάγκη να μεταφέρουμε σε τούτη την στήλη και την προτελευταία του στροφή του τόσο έντεχνου «πίνακα της μιάς άγωνίς»

Τώρα περνάς νεκρόδειπνου ώρες
[σε κόλαση άγωνίας
μέλι κρασί στάρι έρωτας πήςζουν
[το δάκρυ σου
κίτρινος ίακχος σιγάει το μάθημα
[χαράς
θεριά πουλιά νερόηχοι νύφες του
[πέ'κου ίσκιου
μέσ' στην άγκοχη του βοριά πα-
[γώνουν από προσημονή
σε μάχεται τ' ένός σου το δό-
[σμου κουρασμένη
σε μάχεται σαν άνεμος τίτιά.

Ο κ. Άθανασούλης μπορεί να κάνει σουρεαλισμό, μπορεί έλαφρά να έπηρεάζεται, στο γράψιμό του, μπορεί (άν θέλετε) να κάνει

κι' ότι άλλο θέλει. Κάνει, όμως, και τέχνη (τέχνη καλής ποιότητας) χωρίς καθόλου να στερείται κι' έμπνεύσεως.

Z.

ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ

Ο ΓΛΥΠΤΗΣ

Τό πρώτο έργο μου, που άσινείδητα δημιούργησα, ήταν διαν άνήσυχου παιδι έπαιζα κι' άναάλευα τ' άχώματα. Έτσι τ' ά χέρια μου, που βοηθούσαν τ' ά πόδα μου στο βάδισμα, είχαν βου ηχτεί στη λάσπη, στην πρώτη όλη τις ζωής.

Κουσουλώνιας, έλαινα άθέλητα μέσα στην φούχτα μου τον πηλό.

Κι' έπλαθα άπροσδιόριστα σχήματα στην ήλικία του βρέφους.

Άργότερα σε μικρούς όγκους τη στερεά δομή, στερογγυλή, όπως ή γή, που πάνω της, όπως όλοι θα περπατούσα όρθός, όταν θα ήμουν πιά ένα νήπιο.

Έτσι την εποχή, που άρχιζε ή άόηση, έπαιζα με τους συνομήλικους τους σβώλους, που έγω είχα δώσει την άπλη πλαστική μορφή.

Ύστερα, όσο μεγάλωνα, άναζητούσα να βρω την παιδική χαρά σε ένα πρωτόγονο κτίσιμο μιάς χωμάτινης μικροσκοπικής καλύβας, σαν μ' αυτό να προσπαθούσα να παρουσιάσω σύνθεση.

Τι άξέχαστο θέαμα των άνήξερων ματιών μου το πρώτο έργο των μικρών χεριών μου!

Ήταν πραγματικά ίκανοποίηση του πνεύματος και της ψυχής μου το πρωτόλειο της πηγαίς έμπνευσίς μου.

Και νόμισα, πως άρχιζα να μαι ίκανός να πλάθω σε μορφές τ' άνειρα και τους πόθους μου.

Κι' έγινε γλύπτης.

Άρπαξα τη σμίλα και πάνω στη μαλακή ουσία του πηλού χάραξα τ' ά πρώτα έντυπάματα με βυθειές χαρακίες για να δώσω φαιερά τ' άγκώματα της πλησμονής των οιστρων μου, να δείξω μπρός στα έκπληχτα μάτια των άλλων άνάγλυφες τις ρωμαλέες σκέψεις μου, στατικά τ' ά κίματα των ρεμβασμών μου, όλοζώντανα τ' ά ένδάλματα της ψυχής μου.

Κι' έστησα άργότερα σε μάρμαρα είδωλα Θεών, άνδριάντες ανθρώπων και σύμβολα ιδεών.

Τι ματαιότητες αιώνων!
Τ' ά άσύλληπτα, που μορφοποίησα,

ΜΙΑ ΣΕΜΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Στό Θ' Γυμνάσιο Θηλέων Άθηνών έγινε στις 25/10 μία πολύ σεμνή πνευματική γιορτή προς τιμή του άποχωρήσαντος της ύπηρεσίας Γυμνασιάρχου κ. Μιχ. Γ. Πετρίδη.

Στή γιορτή, που έγινε μετά το τέλος των μαθημάτων, παρευρέθησαν οι μαθήτριες του Γυμνασίου, που κυριολεκτικά λάτρευαν τον Γυμνασιάρχη τους, το διδακτικό προσωπικό, ή σχολική Έφορία και ό τιμώμενος Γυμνασιάρχης.

Τόν κ. Πετρίδη άπεχαιρέτησαν ό ύποδιευθυντής του Γυμνασίου κ. Α. Φωτόπουλος, ό έκ της Σχολικής Έφορίας κ. Χατζηπαρές και οι μαθήτριες της 8ης τάξεως Κου ολομάτη και Ματρούδη.

Ο κ. Πετρίδης κατασυγκινημένος άπάντησε ως εξής:

«Άγαπημένα μου παιδιά. Ήθελα, όπως όλη μου τη ζωή την πέρασα ταπεινά κι' άθόρυβα, έτσι ταπεινά κι' άθόρυβα ναποχωρήσω από τη διεύθυνση του Γυμνασίου μας κι' από τη μακρόχρονη εκπαιδευτική μου ύπηρεσία. Μά έσεις ώργανώσατε έν άγνοία μου και σούθδρημα την άποχαιρετιστήριον αυτή γιορτούλα, ύπακούοντας σ' έπιταγή της άθώας, της άγνης καρδιάς σας. Άπό τ' ά βάθη της ψυχής μου σας εύχαριστώ για την έκδήλωση αυτή σεβασμού, εκτιμήσεως και άγάπης προς το πρόσωπο του Γυμνασιάρχου σας. Είμαι πάρα—πολύ συγκινημένος με την ευγενική σας αυτή χειρονομία, που άναποκρίνεται στη άγάπη μου την πατρική και προς το ζωηρόν ένδιαφέρον μου για σας. Στό Θ' Γυμνάσιο θηλ., παιδιά μου, άφηκα ένα έκλεκτό μέρος της ψυχής μου κατά τ' ά τώσερα σχολ. έτη της Γυμνασιαρχίας μου. Γι' αυτό καταλαβαίνε-

τε καλά και έξηγείτε τη συγκίνησή μου για τον άποχωρισμό μας»

Ύστερα όμιλος μαθητριών έ. τραγούδησαν Έθνικά ποιήματα και ποιήματα του άπεχωρήσαντος Γυμνασιάρχου. Στο τέλος της γιορτής (της πνευματικής αυτής μυσταγωγίας θ' ά λέγαμε) το διδακτικό προσωπικό του Γυμνασίου παρέθεσε γεύμα άποχαιρετιστήριο, που με τις προσφωνήσεις και άντιφωνήσεις και τις άπαγγελίες ποιημάτων του κ. Πετρίδη, πήρε τη μορφή άρχαίου συμποσίου δειπνοσοφιστών. Σε τουτο παρευρέθησαν: Οι καθηγηταί κ. κ. Α. Φωτόπουλος, Ύπτης του Γυμνασίου, ή κ. Γιατσακλίτου—Λαχανά, Εύριπ. Άνδρικοπούλος, Γ. Κόλλιας (ό και ποιητής) ή κ. Δωροθέα Δημητρίου, Χρ. Καπόπουλος, και Άνδρέας Πετρόπουλος και οι σχολικοί έφοροι κ. κ. Π. Φινές, πρόεδρος, Θ. Χατζηπαρές ταμίας και Γ. Παύλου, άντιπρόσωπος γονέων και κηδεμόνων. Οι τιμές που δόθηκαν σ' έναν άποχωρούντα της ύπηρεσίας άνώτατο διολεχτόν εκπαιδευτικόν είτανε ένας έλάχιστος φόρος τιμής των μόχθων και των φροντίδων του για την μόρφωση των χιλιάδων παιδιών που εύτύχησαν να τον έχουν καθηγητή ή Γυμνασιάρχη. Γιατί ό κ. Πετρίδης δεν είτανε άπλώς ένας τυχαίος Έκπαιδευτικός αλλά μια προσωπικότητα: Ένας έξαιρετος άνθρωπος και συγγραφέας και ποιητής δόκιμος.

Στις τόσες, άλλωστε, στρατιές των έντίμων Έκπαιδευτικών μας, που σαπίζουν χρόνια και χρόνια στην ύπηρεσία και χάνουν την ύγεια τους, τούτες οι τιμές είναι ή μόνη τους ίκανοποίησι. Άφοι ούτε το κράτος τους έπρόσεξε και τους φρόντισε ποτέ όσον τους πρέπει ούτε και έμεις οι γονείς (πλήν τιμητικων έξαιρέσεων) ύπήρξαμε ποτέ συμπαραστάτες των και κοινωνοί των καμίων των και των πόων των.

Άπό την κίνηση της «Ένώσ. Έλλ. Λογοτεχνών»

Είς το Σρατιωτικόν Νοσοκομείον Ψυχικού προς ψυχαγωγίαν των τραυματιών ή Ένωσις Λογοτεχνών δίδει σειράν όμιλιών, κάθε Τρίτη και Παρασκευή. όμιλησαν ό Πρόεδρος κ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΡΙΚΚΗΣ

ΔΙΧΩΣ ΑΠΟΚΡΙΣΗ

I

Τό ξέρω: ή άγάπη ή υπεράνθρωπη δίχως καμιάν άπόκριση θ' ά μείνη, κι' όλόπικρα μαρμάρωσε το μέτωπο και χύθηκεν έντός μου μια γαλήνη!

Γαλήνεψα: και χάρηκαν οι φίλοι μου, και σύ το πιο πολύ που σ' είχε ζώσει βραχνάς τ' άπελπισμένο μου παράπονο και ποταμός θολός ή πίκρα ή τόση!

Πίστρεψα: πως λυτρώθηκα κι' άγνάντεψα με μάτι νέο τον κάμπο, τ' άκρογάλι, μά πόσο πιο γλυκύτερη ή γαλήνη μου στής τόσης άγωνίας μου την πάλη!

II

Δίχως καμιάν άπόκριση ή άγάπη μου με πλημμυράει, μά μήν πιστέψεις ότι μες στο κεχριμπαί κρασί θ' ά πνίξω την, καλώντας τη λησμονία για συμπότη.

Ούτε θ' άποζητήσω, ταξιδεύοντας να την δεχθούν των άκεανών τ' ά μακρη άσάλευτος θ' ά κλείσω την στα στήθη [μου
κι' άργά κι' άργά θ' ά στάξη κάποιον [δάκρυ.

Και τ' όνομά σου προσευχή θ' ά ύψώ [νοννε
—θυσίαν άπλη—τρεμάμενα τ' ά χείλη, σ' όποιο βαρύ χειμώνα, σ' όποια σου [άνοιξη,
κάθε σου πρωινό και κάθε δειλί. [Άπ' τη συλλογή
«Φτερά και Φώς»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

Δημ. Καλογερόπουλος διά τους λογοτέχνες που ένεπνεύθησαν από τους θνικούς άγόνους ό κ. Σπύρος Μελάς διά την έννοιαν του: Έθνος, ό κ. Ε. Έδστρατιάδης ύμνησε τ' ά παιδιά της Δόξης, ή κ. Ζαπαντίς ό κ. Ν. Μαρσέλλος και Μιχαλόπουλος έτόνισαν την σημασίαν της θυσίας ύπερ Πατρίδος, ή δε έκ Κωνσταντινουλεως άφιχθείσα κ. Ηώ λαμπίρη διεβίβασεν χαιρετισμόν προς τους ήρω'ι' κούς προμάχους έκ μέρους των εκεί Έλλήνων. Οι κ. κ. Ν. Γούζαής, Θ. Τράγκας και ή κ. Δαβαρούκα άπήγγειλαν πατριωτικά ποιήματα.

Την 24 Νοεμβρίου ήμεραν Τετάρτην ώραν 7 μ. μ. έν τη αίθουση της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών (Πατησίων 47 όμίλησε ή κ. ΜΑΡΙΑ ΔΑΒΑΡΟΥΚΑ, με θέμα: «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ».

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Υπνος Διτής: **Αντρέας Ζώντος**
Κατοικία: Φαβιέρου 7 — Αθήναι
Υπνος Τυπου: **Γ. Πατρίκης**
Κατοικία: Στρυμῶνος 32 Ρούφ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Τὸν χρόνο δρ. 12.000 τὴν ἑξαμηνία
δραχ. 6.000.

Γιὰ τὶς τράπεζες, ὀργανισμοὺς
κλπ. ἢ συνδρομὴ εἶναι διπλή.
Οἱ διαφημίσεις κατὰ συμφωνία.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Εὐβοίας: **Καλλισθ. Μουστάκας**
Βόλου: **Δευσ. Πορτοκάλογλου**
Πύργου Ἡλείας: **Τάκης Δόξας**

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ - ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Πήραμε τὰ τελευταία φύλλα τῶν
πέρα κάτω Περιοδικῶν κι Ἐφημε-
ρίδων:

«**Βιομηχανικὴ Ἐπιθεωρησις**» - Μηνιαία πλούσια,
Ἐκδοσι τοῦ κ. Σπ. Α. Βοβολίνη.

«**Μετέωρα**» Διμηνιαία ἔκδοσι
τοῦ Ἐκδρομικοῦ Μορφωτικοῦ
Ὁμίλου Τρικάλων.

«**Ὁ Συνεταιριστής**» -
Μηνιαία Συνεταιριστικὴ ἔκδοσι ὑ-
πὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ παλαιμάχου
Συνεταιριστοῦ κ. Θ. Τζωρτζάκη.

«**Ὁ Ἰκονομικὸς Ἐρευνητής**» -
Μηνιαῖο περιοδικὸ ἑξαμηνιαίου
ἀμαδος Οἰκονομικῶν Ἐπιθεωρητῶν
Δημοσίων Ὑπολόγων καὶ Ν.Π.Δ.Δ.

«**Κυπριακὰ Γράμματα**» -
Μηνιαῖο περιοδικὸ μελέτης καὶ
τέχνης. Ἐδρα Λευκοσία Κύπρου.
Διευθυντὴς Νίκος Κρανιδιώτης.

«**Μορφές**» Θεσσαλονίκης
Μηνιαῖο περιοδικὸ Λογοτεχνίας—
Ἐπιστήμης—Τέχνης καὶ Φιλολογίας
Διευθυντὴς Βασ. Δεδούσης.

«**Ποιητικὴ Τέχνη**» -
Μηνιαῖο περιοδικὸ. Διευθυντὴς Φ.
Ἡλιάδης.

«**Ἐπτανησιακὰ Φύλα**

λα»—Ζακύνθου. Περιοδικὴ Λαο-
γραφικὴ καὶ Ἱστορικὴ Ἐπιθεωρη-
σι γραμμένη ὀλόκληρη ἀπὸ τὸν κ.
Ντῖνο Κονόμο.

«**Δελτίο**»—Σοσιαλιστικῆς ὀ-
μοσπονδίας 15)θήμερος ἔκδοσις.
Ἐπεύθυνος συντάκτης: Σ. Μπα-
ζάνης.

«**Ἡχώ τοῦ Ἴονίου**»—
Μηνιαία Ἐπιθεωρησις Διευθυντὴς:
Φώτης Κονιδόρης.

«**Λαμιακὸς Τύπος**»
ἡμερησίαι εἰδησεολογικὴ ἔφημερις.

«**Ἐθνικὴ Φωνὴ τῶν Ἀγροτῶν**»—Μεγάλῃ ἑβδομα-
διαία ἔκδοσις τῆς «Πανελληνίου
Συνῆδισ Ἐνώσεων Γ. Συνημῶν».

«**Ἡχώ τῆς Μεσσηνίας**»—
ἀρ. 159)ήμερος τετρασέλιδος ἔφη-
μερις τῶν ἀπανταχοῦ Μεσσηνίων.
Διευθυντὴς ὀ κ. Διον. Βογόπουλος

«**Ἀναγέννησις**»—ἑβδο-
μαδίαι πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ
ἔφημερις Ζακύνθου.

«**Φιλελευθέρος**» ἑβδο-
μαδιαία πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ἔ-
φημερις Ζακύνθου.

«**Ἐὐβοϊκὸς Κήρυξ**»—
ἑβδομαδιαία πολιτικὴ καὶ κοινωνι-
κὴ ἔφημερις Διευθυντὴς καὶ συν-
τάκτης Εὐαγγ. Σπυρόπουλος.

«**Ἐὐβοϊκὰ Νέα**»—ἑβδο-
μαδιαία πολιτικοκοινωνικὴ ἔφη-
μερις Διευθυντὴς: Χ. Φουνουράκης.
Τακτικὸς ἀρθρογράφος: Γ. Σκού-
ρας.

«**Κερκυραϊκὰ Νέα**»—
ἑβδομαδιαία ἔφημερις. Διευθυν-
τὴς Κ. Δαφνῆς.

«**Ἡπειρωτικὸν Μέλλων**»—
Μεγάλῃ ἑβδομαδιαία ἔφη-
μερις. Ἐν Ἀθήναις.

«**Φωνὴ τῆς Γορτυνίας**»—
Μεγάλῃ Γορτυνιακὴ ἔφημερις
ἐν Ἀθήναις. Διευθυντὴς Γ. Κοντοές

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Φοίβου Δέλφη: ΟΡΓΟΣ
CRΓΗΣ Ἐλεύθερη ποίηση. Ἀθήνα
1948.—

ΔΗΜ. ΚΟΦΦΑΣ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ — ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
Διτηὴς Νευρολογικοῦ Τμήματος
Λαϊκοῦ Νασοκομείου
ΔΕΧΕΤΑΙ 3—8 μ.μ.
ΣΚΟΥΦΑ 59 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΑΝΤΡΕΑ ΖΩΝΤΟΥ

ΠΕΝΤΕ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

(ΕΠΑΙΝΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς τὴν
Χαλκίδα: εἰς τὰ **Βιβλιο-
πωλεῖα Ἴων. Σαμῆλα
καὶ Πάν. Μόσχου**. Εἰς
τὴν **Ζακύνθον**: εἰς τὸ **Βι-
βλιοπωλεῖον Σαμῆρα καὶ
Πουλάκη** καὶ εἰς τὰ **κεν-
τρικὰ Βιβλιοπωλεῖα τῶν
Ἀθηνῶν**.

Ἅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐμ-
βάζουν δραχ. 6.00) εἰς τὴν
διεύθυνσιν τῶν «**Εὐβοϊκῶν Γραμ-
μάτων**» Φαβιέρου 7 Ἀθήναι (Κ-Α)
λαμβάνουν τὸ ἀνωτέρω Βιβλίον
ἐλεύθερον Ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

"ΡΟΥΖΒΕΛΤ"

ΟΔΟΣ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 5 (ΠΛ. ΒΑΘΗΣ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διτηὴς **Ε. Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ**

Νεόδμητον καὶ μεγαλοπρε-
πὲς οἰκογενειακὸν ξενοδοχεῖ-
εῖο ἀμύλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
μὲ δωμάτια εὐάερα καὶ εὐή-
λια, μὲ ἀφθονα νερὰ τρεχού-
μενα θερμὰ καὶ ψυχρὰ, εἰς
ἕκαστον δωμάτιον.

Λουτρά, Ντους, Κεντρικὴ
θέρμανσις (καλοριφέρ), Τηλέ-
φωνον, Μπουφές, Αἴθουσα
ἀναμονῆς.

Ἐπίπλωσις καὶ ρουχισμὸς
καινούργης. Ἄκρα καθαριό-
της Ὑπηρεσία προθυμοτάτη.
Τιμαὶ λογιμαὶ καὶ
λίαν συγκαταβατικαὶ διὰ
τοὺς μόνιμους.

Τηλ)ματα **ΞΕΝΟΔ. ΡΟΥΖΒΕΛΤ,**
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53—413